

dette er et godt udtryk for socialdemokratisk kirkepolitik, men jeg er bange for, at det er rigtigt nok.

Margrete Auken (SF):

Jeg er meget enig med den konservative ordfører stort set hele vejen igennem. Det er et gevaldigt forslag, der er kommet ud af det forholdsvis beskedne forslag om at fjerne rådighedsbeløbet som en selvstændig størrelse. Det var, som om hele bygningsværket ville krakelere, hvis det skulle igennem, hvilket jo er ekstra komisk, når man ser, hvor sjældent menighedsrådene når op til overgrænsen selv med kirkebladet inde i systemet.

Men altså nu blev det så sådan, og så har vi fået den her gevaldige ombygning, som jo ikke rokker ret meget ved myndighedsgangene. Umyndiggørelsen i kirken er stort set den samme. Der er ikke blevet ret meget mere plads til handlekraft og til den ansvarlighed, som i hvert fald en del menighedsråd mener at de snart burde kunne tildeles.

Det er faktisk også blevet så indviklet, synes jeg, at jeg vil i hvert fald meget gerne støtte den konservative ordfører i, at vi får luget meget i det. Det, der vistnok var hensigten med ombygningen, var jo i og for sig ikke at give menighedsrådene større frihed; det var vel at synliggøre nogle ansvarlighedsmekanismer.

Ministeren skriver et sted så udmærket, at man bygger på det princip, at den, der bevilger, også er den, der skal skaffe pengene. Et af de store problemer, vi har i kirken, er vel, at der er alt for stor afstand fra dem, der sidder og skal bruge pengene, til dem, der bevilger dem, og det giver altså nogle utrolig besværlige situationer i øjeblikket.

Men om det bliver meget bedre med det her forslag, er jeg ikke sikker på, og der er i hvert fald én ting, som jeg synes, er helt umulig i det, nemlig at bare ét menighedsråd kan stoppe det hele. Når man tænker på, hvor mange menighedsråd, der synes der er hyggeligst hjemme ved Faraos kødgryder. De har trivedes så længe dér under åget, at de kalder det frihed. Det er jo en idé, vi har i den danske kirke: under åget ved Faraos kødgryder er friheden, nemlig friheden til ikke at foretage sig noget som helst. Det er så det, man kalder frihedslinjen i den danske kirke, og de, der påberåber sig denne frihedslinje, er især dem, der mener, at Faraos kødgryder er hjemstedet for sand kirkelig udfoldelse.

Og jeg er da bange for med den tradition, vi har i kirken, og især med alt det bureaukrati, der lægges frem her, at resultatet bliver, at det bliver meget svært at skaffe den enighed, der skal til for bare at få bygget lidt mere gennemsigtighed og ansvarlighed ind i budgetterne. Men vi vil meget støtte det, hvis det kan lade sig gøre, især hvis det kan lade sig gøre på en sådan måde, at det ikke ender med at give bagslag, hvad jeg tror det kan give med den dér ét menighedsråds blokeringsmulighed.

Vi gør ved andre lejligheder et stort nummer ud af, at menighedsrådsforeningen ikke repræsenterer noget som helst – det er jo ved andre lejligheder deres store pointe, at de ikke har noget at skulle have sagt – og så synes jeg ærlig talt, vi en gang imellem skulle benytte lejligheden til at sige, at når der ikke er nogen til at tage ansvaret, så kunne vi vel gøre det i Folketinget for at sikre os, at vi får lidt mere ansvar lagt ud til de her menighedsråd. Det synes jeg vi skulle tage at få gjort. Det kan godt være, det ikke skal ske ved almindeligt stemmeflertal, men så en eller anden form for et kvalificeret flertal, eller hvordan man nu kan gøre det i den sammenhæng, når man nu ikke ligefrem vil bestemme, at det skal være sådan.

Og så vil jeg lige til sidst sige om præstestillingerne, at det selvfølgelig er udmærket, at det bliver foreslået, at kirken nu selv kan få lov til at disponere over nogle af sine præstestillinger, men jeg fatter stadig væk ikke, hvorfor man ikke i sin tid gik med til det forslag, som SF hentede fra den daværende i funktion værende biskop Herluf Eriksen – en biskop er en character indelibilis, det vil sige, at det er noget, man bliver ved med at være, indtil man dør – som kom med det udmærkede og grundlovsfornuftige foreslag, at man flyttede de 30 pct. – det er jo kun 30 pct. af de faste præstelønninger, staten betaler – over til kirkevedligeholdelsen. Det er en oplagt statsopgave og grundlovs-mæssigt bedre dækket ind dér. Og så sørgede man for, at kirken selv kunne fordele sine penge til præstelønninger, så man ikke skulle hen og forhandle med hr. Mogens Lykkesoft om, hvad der skal være af præstestillinger i kirken. Undskyld, jeg siger det, men hvad kommer det ham ved? Og så kan han udmærket være med til at disponere over, hvordan kirkerne skal vedligeholdes.

Jeg fatter ikke, at det forslag blev afvist. Jeg har godt læst argumentationen, men den synes jeg ikke man skal være stolt af. Den gik på, at SF nok var ude på at skille stat og kirke, og at det